

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Et Besøg

Citation: Fibiger, Mathilde: "'Et Besøg'", i Fibiger, Mathilde: "*Et Besøg*", 1851, s. 54.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger02val-shoot-idm139950813824496/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: "Et Besøg"

thi Nødvendigheden har gjort den værste af alle Fæll til en Dyd for mig. — Naar en Røver overfalder den Rejsende med sit: „Pungen eller Livet!“ da er der ingen Nødvendighed tilføede, men et Valg, og jeg finder det ganske naturligt, om en Mand der nu engang havde det Princip: ikke at lade sig noget aftrænge, i dette Tilfælde lod sig stybe, om han saa kunde købe sit Liv for to Mark! Men naar Samfundet siger: Din Selvstændighed eller en Deel af Din Virksomhed! — da er der intet Valg, da maae Du opgive Friheden, thi Frihed uden Virksomhed, er som en Konge uden Kongerige, et Navn, en Lyd, en Sang, Ingen hører, en Glæde, Ingen deler. Virksomheden derimod, selv i Slavebragt, har en vidunderlig forløsende Kraft, selv lænket bidrager den til Andres Befrielse. Derfor er der intet Valg, men en moralsk tvingende Nødvendighed tilføede, naar Lidsaanden kyder at vælge mellem vor Selvstændighed og vor Virksomhed. Og det gjør den! Den gjør det, skøndt den burde kunde indse at den Frie bedst kan virke til Nytte og Ære for den, den forlanger det af os, fordi vi ere Fruentimmer!!

Naar en Mand fætter sig ud over Formen, bliver han betragtet som en Original. Gjør et Fruentimmer derimod det Samme, saa bliver hun stemplet som et aandeligt Misfoster, saa advoare Mødrene deres Døtre for hende, og Ingen giver sig af med hende, uden for at faae noget at lee af, noget at fortælle om hende.

De Bedste betragte hende med et medlidende Smil, de Børste talte Gud at de ikke ere som hun! I Virkeligheden er hun udstødt af Samfundet, thi Ingen vil indlade sig med hende, og, om hun end kommer nok saa meget sammen med Andre, er hun dog ikke i nogen Forbindelse med dem, thi Fordommen staaer altid imellem. Hendes Personlighed er saaledes sat ud af Virksomhed, den befinder sig midt i Livets Larm og Interesser, ligesaa isoleret og afslaaet fra alt Samliv med Andre, som Robinson paa sin D. Og det er dog ved Personligheden, ved personlig Indvirken paa de Enkelte, at Kvinden kan have nogen Indflydelse paa det Hele, kun paa denne Maade at hun kan paavirke sin Samtid. Men selv om hun føler sig kaldet til at virke i en større Kreds, selv om hun som Skribentinde kan henvende sig til Alle — hvor ensidig, og derfor falsk, er ikke hendes Dyrkelse bleven! Om hun end har bevarer sig rent for bittere og hadefulde Høvelser, saa kan hun ikke have bevarer sig for Foragt, og ialfald mangler det Bedste i hendes Livsanskuelse: den milde, taknemmelige Kjærlighed, som aldrig den føler, der fra et isoleret Standpunkt har seet ud over Menneskeslægten, men som efterhaanden vaagner hos Enhver, der har levet sammen med Mennesker, og i Familielivets stille Fristed fundet Lagedom for Livets Modgang, hos Enhver der har leet med de Glade, grædt med de Bedrøvede, og fundet „Noferne, der vore i Dale“.